

него Стопанско училище. Ний отъ все сърдце сърадваме толкозъ уважаемитѣ Госпожи и Госпожици, членки на това Дружество, колкото и Госпожа П. Стамболова, подъ умното и достойно прѣдсѣдателствување на която съумѣло е единичко това, испомежду мисгобройнитѣ въ България такива, Дружество да се покаже толкова полезно на своя полъ, като допѣлнява единъ важенъ недостатъкъ при възпитанието на момитѣ у насъ.

Радостта ни слѣдователно въ този случай — и не само нашата, нъ и на всички доброжелатели на пола ни — е твърдѣ разбранна, защото нуждата отъ такова специално училище отдавна вече бѣше чувствителна.

Ний на дълго говорихме въ броеветѣ 5 и 6 на списанието и доста ясно доказахме, до колко спомага въ щастieto на жената доброто готвене; тамъ ний изредихме и мѣстата, гдѣто има отворени специални готварски училища, въ които госпожи и госпожици отъ висша общественна класа се учѣтъ, като показахме прѣдварително, колко се е цѣнило въ старо още врѣме готварството и какъ въ днешно врѣме много здравомислящи майки въ Европа считатъ за по-нуждни званията отъ готварството отъ ония на пианото или други нѣща. Затова прочее за излишно считаме да говоримъ повече за важноста на този отдѣлъ отъ стопанското училище, а прѣпращаме читателнитѣ си въ показанитѣ броеве на списанието ни, гдѣто сами ще видѣтъ, че при другото ний свършвахме съ пожелаванне, щото България и по туй да подражи на другитѣ просвѣтени страни, и съ съраждане почитаемото Министерство на Нар. Просвѣщение, задѣто се научавахме тогава, че щѣло да въведе готварството като урокъ въ дѣвическитѣ ни гимназии.

Колкото се касае за втория отдѣлъ на стопанското училище: кроение и шивене бѣли дрѣхи и рокли, мислимъ, че е излишно даже да говоримъ за важноста му, понеже всичкитѣ момчета въ всѣка фамилия отъ най-малкитѣ, които шивѣтъ нѣкоя рокличка за кукличката си, до най-голѣмата, която си приготвява прикията, съразмѣрно съ положението си, знаѣтъ, до колко неизбѣжно нужно е знаянето този собствено женски занаятъ. По кроенето и шивенето бѣли дрѣхи и рокли имаме прѣдъ видъ да говоримъ на дълго въ бѣдѣще; затова сега прѣкъсваме тука, като подканваме всички госпожи и госпожици да побързатъ и се запишѣтъ въ новоучредяваното училище, за да покажѣтъ и на дѣло,

че разбиратъ и оцѣняватъ важноста му, както и трудоветѣ и пожертвованията на членкитѣ на Софийското Женско Дружество «Майка», което съ това си дѣло дѣйствително и много сполучливо си постигва цѣльта и се добавва достойно за името «Майка», което си присвоило.

Похвала на Софийското Женско Дружество «Майка»! Дано и другитѣ по насъ Женски Дружества бѣдѣтъ подражатели на такива дѣла!

Новини отъ Чикаго.

(Изъ чуждитѣ вѣстници.)

Продължение.

Международенъ публицистически свѣтъ.

Публицистически свѣтъ, който за пръвъ пътъ се свиква въ Америка, почнѣ официално да работи още отъ 22 Май, понеделникъ.

Всичкитѣ просвѣтени хора, всичкитѣ народи, които иматъ нова литература достоабылѣжителна нѣкакъ се прѣдставлявахъ въ тоя великъ вѣстникарски свѣтъ.

Всичкитѣ Европейски и Американски правителства се прѣдставлявахъ съ специални официални пратеници, отъ най-добритѣ навѣрно по тоя клонъ, а общото впечатление, произведено въ първото му засѣдане, бѣ великолѣпно.

Въ тоя Свѣтъ не се забѣлѣжаваше задушливостъ, по причина на голѣмата навалица, нито нѣкъ живостъта на прѣдшния женски Свѣтъ. Всички обаче прѣдставители и прѣдставителки бѣхъ лица почтени, които заематъ лично мѣсто въ история на народната цивилизация чрѣзъ печата.

До 1500 се брояхъ разнитѣ вѣстници политически, религиозни и филологически, принадлежащи на всѣкакви езици и народи, които взехъ участие въ тоя Свѣтъ.

Държавитѣ на Балканския полуостровъ, и тѣ си имахъ своитѣ прѣдставители. Турция се прѣдставляваше отъ двама турци, отъ Химбиза Алеко-бей и Ахметъ Фахръ-бей и отъ Цариградския прѣдставителъ г. А. Ассадуръ. България имаше особенъ прѣдставителъ, г. Шопова. Сърбия и Ромѣния, и тѣ си имахъ особенни официални прѣдставители, а Гърция се прѣдставляваше отъ Американеца г. Charles Huthiwson, прѣди малко назначенъ за гръцки консулъ, който нищо незнаеше за нежъ, и г-жа Калирроя Парренъ, директорката на «Вѣстникътъ на Госпожитѣ» въ Гърция.

Г. Вонеу, главни прѣдставителъ на всичкитѣ свигвани отъ Правителството Свѣти, съ г. г. Вгуан и Нихон, двама най знаменити Американски публицисти посрѣшахъ и приемахъ гоститѣ.

На прѣстола бѣхъ се настанили при Настоятелството всичкитѣ пратеници прѣдставители на чуждитѣ Държави и г. г. Потеръ Палмеръ и Аротенъ, прѣдсѣдателка и подпрѣдсѣдателка на женитѣ, съучастници въ тоя Свѣтъ.

Подиръ една кратка молитва, исчетена отъ Н. П. свещеника и публициста г. Гилвернъ, взе думата г. Вонеу, който похвали великата сила, която печатътъ упражнява надъ обшото мнѣние, отъ което зависи, каза, вървешътъ на напредъ на народитѣ, било тѣ монархически, било республикански се управляватъ. Подиръ това твърдѣ сериозно слово на оратора и прочитанието на программата, подпрѣдсѣдателътъ г-нъ Вгуан прѣдставилъ всичкитѣ чужди официални прѣдставители, на които по редъ даваше думата слѣдъ една кратка похвала за народа, който прѣдставеный прѣдставляваше.

Английскый прѣдставителъ наслѣди официални пратеникъ на Французското правителство, Маркизъ de Chasseloup Laubat, който биде приетъ съ въсхитителни урра.

Талантливый французинъ почина съ едно хубаво къмъ Американцитѣ обръщение: «Подиръ чудеснитѣ ораторски слова, каза, които минѣлата недѣля слушахъ въ салонитѣ на тоя домъ отъ неподражимитѣ Ви жени ораторки, исповѣдвамъ, че само единъ Демостенъ или Цицеронъ можехъ да вземѣтъ думата безъ страхъ. Азъ не съмъ нито Гръкъ, нито Римлянинъ, нѣ съмъ просто единъ Парижанинъ и, когато ми се прѣдстои да говорѣмъ на чуждъ езикъ, чувствувамъ себе си съвсѣмъ малъкъ. Както и да е езикътъ на сърдцето е еднакъвъ въ всичкитѣ езици, та мислѣмъ, че ще бѣдѣмъ разбранъ въ псазване смайванието и радостта си за исполненския ви напредъкъ въ науката и печата, както и въ всичкитѣ клонове».

Така той продължи и похвали Американскый напредъкъ и цивилизация и, слѣдъ като разви благотѣлното влияние на Новия Свѣтъ върху Стария и повтори пакъ нѣколко хубави думи за напредъка на Американцитѣ, наредъ съ които споменѣ за Жанъ-д'Аркъ и други прочути французски жени, слѣзе отъ прѣстола верѣдъ въсхитителни урра и ржкоплескания.

Думата се даде на Русскый пратеникъ,

послѣ на Венезуелския и послѣ, прѣди другитѣ прѣдставители на оставащитѣ голѣми държави, на Българския прѣдставителъ. Той много краснорѣчиво и ясно каза, че единичкото и идеалното желание на българитѣ е да послѣдватъ Американцитѣ и че се трудѣтъ винаги да вдхихѣтъ на народа си чувството и идеята за свобода, както ѣмъ разбиратъ Американцитѣ. «Свободата, каза, за ония, които незнаѣтъ да ѣмъ употребѣтъ въ добро, води навѣрно къмъ унизително робство. Едва вчера освободеный нашъ народъ се вдѣхва отъ дѣлата си. Езикътъ ви се учи въ училищата ни и библиотекитѣ ни сѣмъ пълни съ американски съчинения.»

Въобще Българския прѣдставителъ произведе отлично впечатлѣние и биде обещанъ съ гръмогласни хвалби.

Подиръ нѣколко още слова на чуждитѣ прѣдставители мѣже, думата се даде на г. Потеръ-Палмеръ, прѣдсѣдателка на женското отдѣление въ тоя Свѣтъ. Трѣбва да се забѣлѣжи, че, въирѣки че женитѣ сѣмъ имали особенъ и толкова голѣмъ Свѣтъ, въ всичкитѣ обаче Свѣти на мжетѣ има и женско отдѣление, на което прѣдсѣдателка е рѣчената г. Поттеръ-Палмеръ, а подпрѣдсѣдателка г. Аротенъ.

Г. Палмеръ съ словото си вкратцѣ изложи, колкѣва вѣстникарска работа се пазвѣрши отъ женитѣ прѣзъ послѣднитѣ десетолѣтия. «Имаме ли нужда отъ статистики, каза? Обърнете си само погледа. Полътъ ни тукъ, въ тоя мъжски Свѣтъ, е многочисленъ отъ вашия. Само Нью-Йоркъ брои 4000 писателки и въ отдѣлението на Женското Изложение салонитѣ на женскитѣ библиотеки на Нью-Йоркъ съдържа 10.000 тома, всички оригинални произведения, отъ които много сѣмъ прѣведени на повечето чужди езици. На жена писателка, прибави, на безсмъртната съчинителка на «Бае-Томината къща» се дължи освобожденето на негритѣ.»

И по такѣвъ начинъ исчисли произведенията на Американскитѣ филолози, педагогическитѣ имъ съчинения, поетическитѣ имъ сборници, като си псазваше въ сѣщо врѣме и своето мнѣние върху по-пзвѣстнитѣ отъ тѣхъ.

Г. Палмеръ свърши словото и слѣзе отъ прѣстола подъ гръмогласни урра, а подиръ неѣмъ г. Еленъ Авротенъ говори за женитѣ вѣстникарки.

«Прѣди 30 години едва вѣстникаркитѣ жени се брояхъ на прѣсти и много рѣдко пи-

шежъ съ собственното си име. Печатътъ, вѣстникарството въ Америка напрѣднѣ, можемъ да важемъ, откогато женитѣ почнахъ да взематъ толкова дѣятелно съучастие въ него.

Пишението важни статии, биографи, рецензии и пр. днесъ навсѣгдѣ изъ Америка е възложено на женитѣ. Повечето отъ присѣтветвующитѣ тукъ госпожи прѣдставляватъ мъжски вѣстници, а за да се удостоѣтъ съ такова честь, значи, че директоритѣ имъ иматъ неограничено вѣмъ тѣхъ довѣрие.

Помнѣжъ, че отъ Чикаго жена бѣ испроводена въ Парижъ за корреспонденции отъ Изложението на 1889 год. тамъ и че по-голѣмитѣ ни вѣстници щедро плащахъ за тѣхъ.

Жени «репортеръ» се добазахъ по-дѣятелни и по-бързи отъ мъжетѣ за новинитѣ. Нѣкои отъ тѣхъ репортажътъ вѣскачихъ на наука и направихъ чудеса, за които цѣля свѣтъ се смая.»

Тука тя спомена имената на разни жени, бонто доброволно влѣзохъ въ затворъ, за да изучатъ затворническия животъ, или сѣ се наели опасни и смѣли пжтешествия, които мъже репортери отрекохъ да направѣтъ.

G. Hennottin, живо рѣкоплексана, наслѣдихъ по редъ прѣдставителитѣ на други държави.

Кои сѣ удобства и неудобства на мъжския костюмъ за женитѣ?

I. Тоя въпросъ интересува както философитѣ, тѣй сѣщо и женитѣ, и шивачкитѣ. Той възбужда въ памята ни въспоминанието за горделивитѣ героини и великитѣ любовници Клеопатра, Жана д'Аркъ, Христина Шведска, дюцессата Шевриозъ и M-me де Лонгвилъ.

Но да минемъ вѣмъ съврѣменната жена, вѣмъ жената «fin de siècle». По принципъ приематъ смѣсеня (mixte) мъжския костюмъ, но подъ условие, че при всички матаморфози жената ще си остане жена.

Смѣсеня костюмъ е вече влѣзълъ въ обичай и една амазонка не възбужда очудване. Това прѣобразованне отчасти или напълно го изискватъ спортвитѣ игри и упражнения, за бонто се трѣбва свобода и легкость въ движенията; то е необходимо за женитѣ, които ѣздѣтъ, ходѣтъ на ловъ, упражняватъ се въ оръжие, сѣ гимнастика, сѣ велосипедство, сѣ прыжанье,

игражтъ на крокетъ, на lapon-tenis и пр. Но отъ смѣсеня костюмъ до мъжския има сѣщата разлика, колкото отъ едно мѣждучарствие до една революция.

Не ще и смѣние, че мъжския костюмъ има видими, серпозни, практически прѣимущества: хигиена, удобство, економия, фантазия. Но най-голѣмото удобство на мъжския костюмъ е въ случантѣ, когато има близка опасность, напр. въ врѣме на пожаръ, кораблекрушение, по шумнитѣ улици, гдѣто има голѣми движения на кола, конѣ, хора и пр. и пр., случай, въ които жената съ неудобната си рокля не само не може лесно да бѣга, но затруднява и околнитѣ.

Но кой обръща внимание на тия удобства. Всичкото звание на една жена състои въ умѣнието да се облича и съблича съ грация. Да се обличашъ е талантъ, да се събличашъ е искусство, нѣщо лесно или невъзможно. До колко може да се съблича една жена? Тя сама знае. Двѣ сж рѣшили тая женска проблема, Фринея въ Атина, M-me Талленъ въ Парижъ. Ако облѣклото на единъ мъжъ е прѣдсловие, то облѣклото на една жена е цѣла книга. Една жена безъ туалетъ е солдатинъ безъ униформа. Женския костюмъ е едно прикриванне, измислено да турни всичкитѣ ѣ грации въ релнефъ и да потули всичкитѣ ѣ недостатѣци. Жената има злѣ поставенъ кракъ, а съ роклята всичко притуля и показва вървежътъ ѣ хубавъ, който поетитѣ сравняватъ съ вървежа на богинитѣ. Красотата има нужда отъ вуаль. Съ мъжския костюмъ нѣма миражъ, нѣма лѣжа, маската пада, остава жената.

II. Да кажъ ли истината? Трѣбва ли да ѣжъ кажъ? какъ да кажъ? Защо? Но ще ѣжъ кажъ. Нѣкога женитѣ нѣма да захванжтъ да носжтъ мъжския костюмъ, защото той казва истината.

Ще бжджтъ ли по-хубави? Ще се харесватъ ли повече? Ето гдѣ е въпросътъ, ето кое има най-голѣма тяжесть. Съ една дума, всичко може да се мѣни, съ исключение на роклята. Тя е по-стара отъ дрѣхата на священникътъ, тя е туниката на Дежанира. Отъ какъ Ева е сжгрѣшила, женитѣ се обличатъ. Ипй тѣй трѣбва да се обличаме, щото мъжътъ да може всѣкога да каже: *това е жена*.

III. Госпожи, вземѣте ни сърдцата; но, за Бога, оставѣте ни панталонитѣ.

IV. Отъ най-чудовищнитѣ идеи, които сѣ

исхвърнѣли отъ женския мозъкъ, идеята за присвояването мъжския костюмъ трѣбва да бѣде отблъсната съ енергия отъ всички мъже, които обичатъ жената.

Женский туалетъ е искусство, създадено отъ модата, усъвършенствено отъ вкуса, идеализирано отъ грацията, много по-прѣкрасно отъ самата красота. Само роклята, съ украшенията си, съ гармоничнитѣ си гѣнки, вълнисто въртяща се около копринения чорапъ, около малкото браче, обуто въ атласъ, като нѣкое бѣло мишче, може да очъртае по-ясно женската красота.

Какъ? Валетъ съ черни мъжски дрѣхи? Райскитѣ птички прѣобразени въ свраки? Да нѣма вече цвѣта, диаманти, перли и драгоценности, да нѣма дантели, кадифе, моаре, атласъ и коприни, да нѣма парфюми? Още една стѣпка, драги очарователки; отрѣжете си коситѣ и се занимайте въ спасителната армия.

У. Една хубаво излѣна жена може да се облича, както желае; тя може да носи рокля, мъжско облѣкло, униформа: ней всичко ѝ прилича.

Ж. А.

Гдѣто не струва разводътъ.

Актьтъ на развода бѣ се подписалъ вече. Въ сѣщата стая сѣщій кметъ, който прѣди 8 год. ни бѣ съединилъ, облѣченъ съ официалното си облѣкло, прѣдъ сѣщитѣ свидѣтели издалъ вече акта за развода ни. Съпругата ми се яви, придружена отъ родителитѣ си и двама приятели; азъ самъ съ двамата си другари на дѣтнството си, които, слѣдъ като сж послужили за свидѣтели на хубавата ми брачна идиллия, днесъ присѣтствували на развърската му. Единъ студень поклонъ при влизане и при излизане бѣше послѣдното поздравление на двама души, които прѣзъ толкова години сж имали общи мисли и чувства.

Догдѣто, заедно съ нежъ, стояхъ прѣдъ масата, гдѣто прѣди нѣколко минути щастливи нѣкои и весели млади души се съединявали, чувствувахъ едно жалостно съкрушение, агония, каквато чувствува душата, отдѣляюща се отъ тѣлото. Развахъ въ себе си: Въпрѣки грѣха ми, който въ бждѣще прѣзъ цѣлия ми животъ щѣше да ме мъчи, дълн оная любезна пазителка на тайнитѣ ми безъ нѣкаква скърбъ би погледнала на унищожаванieto свѣрската, която бѣ ни съединила щастливи и любящи единъ други? Слу-

чайно обърналъхъ погледа си къмъ любезната нѣкога на сърдцето си и ми се видѣ, че забѣлжихъ сълзи на клепачитѣ ѝ. И тя навѣрно мислѣше като мене, и тя скърбѣше, а може би и опростяваше.

А! ако би била сама! . . . Нъ задъ нежъ се описваше бѣлата и строга бащина глава и никакъ се не отдѣляше отъ мене пълния съ омраза и прѣзрѣние майчинъ погледъ. За моя зла честь отъ деня, въ който Елена бѣ открила оная обвинителна за мене кореспонденция, тѣ били първитѣ ѝ свѣтници и утѣшителн, тѣ се поставили строги и будни пазители на достойнството и спокойствието ѝ.

Всѣкакви срѣдства бѣхъ употребилъ, за да сполучѣ да ѣ видѣж само за единъ поне часъ. Нъ писмата ми се отпечатвали отъ баща ѝ, а на пратеницитѣ ми не се позволявало отъ майка ѝ нито да ѣ видѣтъ даже. А днесъ всичко бѣ свършено, не оставала ни най-малката надѣжда.

Отъ деня, въ който оная проклѣта кореспонденция бѣ открила на съпругата ми прѣдателството, което въ врѣме на обезумяване и немислювание послѣдствията направихъ, не бѣхъ стѣпилъ крака си въ къщи. На излизане отъ кметството азъ ходихъ тамъ, за да продамъ всичко, каквото ми принадлежеше, да си вземѣ, каквото ми трѣбваше, и да заминѣ далечъ отъ всичко, що ми припомняше миналото. Единъ отъ приятелитѣ посрѣдничествува, щото прѣди трѣгванieto ми, да ми се испроводи малката ми дѣщеря, съ която позволявали да прѣкарамъ нѣколко прѣди отдалечаванieto ми часове.

Бѣдната ми малка Лиза! Седмогодишната възраст осигуряваше ѝ оная кротка и беззлобна невинность, съ която нѣкой всичко вижда за смѣшно и хубаво. Прѣждеврѣменна обаче нѣкаква зрѣлост на женското ѝ естество ѝ откриваше, че съ майка ѝ и мене се случватъ неприятни нѣща. Свежървината ми слугиня заведе ѣ при мене въ десетъ часа точно, като ми заяви въ сжщо врѣме, че ще се върне да ѣ вземе въ 2 часа сл. пл.

Кой може да угади, гдѣ малкитѣ момичета се учѣтъ тънкости! Естествено у всѣка жена прѣдсѣществува този инстинктъ, който развивайки се, заедно съ възрастьта, прави ги жени, способни да се вмѣгватъ въ най-дълбокитѣ гѣнки на челоуѣческата душа и да четѣтъ въ нежъ, или фелдшерки, твърдѣ способно и съ лека рѣка исцѣ-

ряюци най-тежкитѣ тѣлесни рани. Лиза нищо не ме запита. Тя бѣше сериозна нѣкакъ и меланхолична. Цѣлунахъ ме повторно и ме прѣгърнахъ много пъти и любезно, както другъ пътъ правѣше при огнището прѣзъ дългитѣ зимни ноци. Азъ ѝ подарихъ единъ медаль съ портрета ми; тя го цѣлунахъ съ сълзи на очи и благоговѣйно го прѣкара на шията си. — Ще го цѣлувамъ всеѣка сутринъ и вечеръ, тате, ми каза.

Обѣдвахме меланхолично. На свършване обѣда Лиза ми каза:

— Знаешъ ли, тате, че мама ще дойде въ 4 часа да си вземе отъ тукъ нѣщата?

— Да, любезна ми Лизо.

— Нѣма ли да ѣжъ почакашъ, за да вземешъ сбогомъ?

— Невъзможно е. Тренътъ трѣгва въ 3 часа, та затова своеврѣменно трѣбва да заминѣ, защото имамъ спѣшна работа.

А понеже ѣжъ вѣждахъ нажалена, прибавихъ:

— Знаешъ, че, когато баща ти дава си думата, трѣбва и да ѣжъ испълни, защото е мѣжъ. Дадохъ си думата за часа 3 и непрѣмѣнно трѣбва да ѣжъ запазѣ. Нѣ кой знае; ако ѣжъ вѣждахъ самъ или заедно съ тебе! . . .

Малката не възрази нищо вече. Нѣ когато азъ се приготвяхъ, тя ходѣше изъ стая въ стая, за да намѣри вехтитѣ си играла и полусчупениитѣ и забравенитѣ си букли. Изглеждаше винаги безпокойна, сериозна, меланхолична така, щото чувствувахъ да ми се притиска сърдцето на мисълта, че тайна нѣкаква скърбъ, на която азъ бѣхъ причината, мѣчеше отъ тѣзи още възрастъ нѣжната душа на дѣщеря ми.

Дойдохъ да ѣжъ взематъ на опрѣдѣления часъ. Цѣлунахъ ѣжъ съ сълзи и безъ да можъ да въздържамъ скърбъта си. Цѣлувахъ ѣжъ, може би, за послѣденъ пътъ, кой знае. . . .

Слѣдъ трѣгването ѝ затворихъ ковчега си и проводихъ стария и осѣлзения си слуга да повика единъ файтоджия съ файтона си. Обърнахъ си погледа къмъ стѣнния часовникъ, който показваше часа три. Имамъ врѣме, помислихъ си, да посѣтъжъ още веднѣжъ спалнята ни, гдѣто се намираше единъ портретъ на съпругата ми. Нѣмахъ право да ѣжъ вземѣ, защото принадлежеше ней. Паднахъ обаче на колѣнитѣ прѣдъ него и заплакахъ бато малко дѣте, като испросихъ прошка.

Ненадѣйно чувамъ стѣпки, обръщамъ се къмъ вратата. Елена стоеше тамъ блѣдна, треперяща и трогнѣта!

— О! благодарѣжъ, казахъ. Ти дойде прѣди 4 часа. Обичашъ ме, може би, още. И като се хвърлихъ на краката ѝ, цѣлувахъ съ плачь рѣцѣтъ ѝ.

— Не, часътъ удари четири, отговори Елена плачейки.

Тогавъ Лиза тича, стиска главитѣ и на двамата ни съ малкитѣ си рѣцѣ и казва: Азъ, мамо, азъ тате, обрънахъ часовника единъ часъ назадъ.

Трѣгнѣхъ, заедно съ жена си и дѣщеря си, безъ да помисли нѣкой отъ насъ, какво би казали жестокитѣ ѝ родители, нито пъкъ да повѣрва, че кметовий актъ би прѣпятствувалъ на щастнето ни.

(Приводъ отъ френски.)

За образованието на жената въ България.

(Писмо отъ Плевень.)

Писмо I.

(Продължение.)

Необходимость отъ образование за женитѣ у насъ

Нашитѣ жени умствено никакъ не сѣ напредналы. Нашитѣ жени сѣ напредналы най-много въ вънкашния блясъкъ. Това ако се не доказва чрѣзъ книги, доказва се чрѣзъ дѣйствителний животъ, както си живѣемъ днесъ. Беки Ви ще кажете, че онѣзи жена, която въ 1880 година не е толкова познавала Виенскитѣ и Парижкитѣ моди, а е носила просто, но скромно облѣкло, която не е знала да прочита и да пише; беки въ 1883 год., когато ѣжъ видите тѣй ископена съ най-скѣпнитѣ облѣкла отъ Виенскитѣ магазинъ, когато ѣжъ видите че се въ 10—12 години тѣй вънкашно промѣнила, ще вѣрвате, че тя вече знае и да чете, и да пише или че се е сдобила съ по-голямъ кръгъ отъ знания или че е станѣла по-мисляща гражданка и спестовна стопанка? А какъ ще вѣрвате че ще стане, когато прѣзъ 12 години врѣме ти не е похващала ни книга, ни перо, ами е робувала въ своята къща, на своитѣ родители, или семейство и на мѣжа, отъ кадѣто е заслужила не друго, освѣнъ едни срѣдства, колкото да стане бляскава или колкото само да живѣй. Вѣрвате ли че онази жена, която прѣди 5 години е напуснала училището и прѣзъ тѣзи 5 години не е ловила никакъ книга, а се е занимавала съ своятъ вънкашенъ блясъкъ или съ своитѣ си само къщни грижи, че е станѣла по-умна и развита и че е придобила повече знания отъ тѣзи, които ѣжъ дадени въ училището? Съвѣтъжъ не! Съгласѣте се, читателко, съ менъ и да отидемъ или въ черкова, или на хорото, или на балъ, или по визити, въобще въ мѣста, гдѣто обикновено се събиратъ повечко жени, и тамъ ще видимъ нагледно вспчкий напредѣкъ на жената. Тамъ ще можемъ най-добрѣ присмѣтъжъ и за напредѣка,

и за образованието, и за вънкашния блясъкъ и за раскоша и за унижението, до каквато степенъ е достигнала нашата гражданка въ свободна България. Съ голѣмо съжаление, и то динъ че съмъ принудена въ името на справедливостта, исказвамъ тая истина, че нашитѣ гражданки днесъ никакъ нѣматъ ищахъ толкова да се грижатъ за умственното си развитие, колкото — да се грижатъ за вънкашния си блясъкъ. И не е ли истина, драга читателко, че ний всѣкога виждаме повече искондени жени, отъ колкото умни? Като обикновена жена, моето женско честолюбие забранява да се исказвамъ тѣй, но като справедливъ чловѣкъ, азъ трѣбва да се исказъ тѣй цѣлесобразно, щото да не врѣдѣ и на себе си нравствено, и на другитѣ, като скривамъ отъ тѣхнитѣ очи онава, което е ачикъ прѣдъ очитѣ ни. И чудно нѣщо ми се вижда тоя фактъ изъ нашия общественъ животъ, гдѣто модата не дава други понятия за жената, освѣнъ да ѣ постави като прѣдмѣтъ на вънкашния блясъкъ, прѣдмѣтъ на безумно кокетство, — съсипателно труфение и раскошь. Този начинъ на живѣние, въ който ни поставятъ самитѣ общественни условия и при който вмѣсто умствено и морално повдигане ни учатъ и принуждаватъ само по този начинъ да имаме уважението, милостта и срѣдствата на своитѣ вѣчни попечители-силнитѣ, врѣме е вече, драга читателко, да го признаемъ за врѣденъ. Този начинъ за живѣние, при който на насъ се дава свобода само да имаме едни желанія къмъ блясъкъ и къмъ това да се аресваме на мъжетѣ, а никакъ не ни създава ищахъ къмъ умствено развитие, като още ни отнима систематически, така ако можъ да кажъ, възможността къмъ едно, каквото прилича, развитие и достойно заживѣвание, кому, кажете ми, ще се хареса? Само онѣзи хора, които по този или онзи начинъ иматъ интереси да

не желаятъ да се разсѣйва мрака отъ обществото, само тѣзи, казвамъ, които по разни начини приспиватъ обществото и обществената съвѣсть, за да могатъ безобразно да ѣ експлоатиратъ, та тогава да живѣятъ добръ върху чуждитѣ гърбове, само на тѣхъ ще се хареса този начинъ на живѣние. И зата на такъвъ типъ хора не може да се не ареса този животъ, защото отъ една страна тѣ ще иматъ хубавички робини за свое удоволствие, а отъ друга — кротки и безумни стопанки и майки. А всичко това е недостойно и възмутително, казвамъ, недостойно за насъ женитѣ, майкитѣ на чловѣчески родъ, — недостойно за живота и назначението на нашата гражданка на свободна и напредвающа България. (Слѣдва).

Книги и списания, получени въ Дирекцията ни.

- Свѣтлина*, мѣсечно иллюстрирано списание. Година III, кн. VIII, 1893 г. София.
- Педагогически*, научно популярно списание за възпитатели и учители, год. IV, кн. I. 1893 г. София.
- Ветеринарна сбирка*, мѣсечно списание по ветеринарната медицина и скотовѣдството, бр. V, VI, VII, 1893 г. София.
- Изворъ*, иллюстрирано ученическо списание, год. II, кн. VII и VIII, 1893, Руссе.
- Искра*, научно литературно списание, год. IV, кн. XII, 1893 г. Шуменъ.
- Православенъ проповѣдникъ*, год. I, брой VIII и IX, 1893 г. Самоковъ.
- Воиншка Сбирка*, издава учебното Бюро, год. I, кн. 1, Юний, София, 1893 г.
- Госпожа Анка*, трагедия въ четири дѣйствия отъ Д. Д. Бъчваровъ, второ издание. Цѣна 1 левъ, Пловдивъ 1890 г.
- Тая трагедия, които доста добръ удовлетворява всичкитѣ за съчиняване на драма изисквания и дава голѣми надежди за бъдещето на съчинители ѣ, прѣпоръчваме на читателкитѣ и

ПОДЛИСТНИКЪ 4)

Славянски жени.

Отъ Захеръ Мазохъ.

ВЪРА БАРАНОВА.

— И тѣй, нѣма надежда, избѣбра той, азъ ще умрѣ, ще умрѣ безъ да съмъ билъ обичанъ! . . .

Той въ сѣщото врѣме полегка гладеше съ растрепераната си ръка кафенитѣ Вѣрини коси. — Колко сѣ хубави! говорѣше той самъ на себѣ си съ гласъ едва забѣлѣженъ. . . . Мекки и нѣжни като коприната. . . . и лѣскави като коприната.

— Леонъ Кириловичъ! извика веднага Вѣра, като обвиняваше младия човѣкъ съ ръцѣ, увлечена отъ нѣжно съжаление, вий нѣма да умрете, безъ да бъдете обичани, защото азъ . . . азъ ви обичамъ!

Младия умирающъ скочи правъ на сламеното си легло, като че новъ животъ бѣ пламналъ въ него и като втрѣпчи очитѣ въ Вѣринитѣ, каза:

— Ти мя обичашъ! . . . , Възможно ли е?

Истина ли е това? Много добръ! и азъ тѣй сѣщо ти обичамъ, хубава и великодушна дѣвоичко!

— Да! Азъ съмъ твой! извика Вѣра, и за винаги ще бѣдъ твой! Никога нѣма да принадлежъ на друго, никога! прибави ти и си издигаше ръката, като че даваше клѣтва.

— Много добръ! остави мя така да умрѣ, каза Мелиновъ съ блаженна усмивка, съ глава облѣгната на гърдитѣ на възлюбената си; сега смъртъта не е страшна за мене.

На зазоряване още единъ смрътникъ лежеше въ българския пѣвникъ. Вѣра излѣзе на прага, закопча си шубата, поогледа се наоколо съ голѣмитѣ си опулени очи, като че за пръвъ пѣтъ виждаше божия свѣтъ, и полегка се завърна въ амбулансъ. Крубинъ размѣни единъ погледъ съ неѣ, по ни една дума не излѣзе отъ устата нмъ.

Вѣра продължаваше да се грижи за раненитѣ съ сѣщата сѣрдчаностъ и съ сѣщата прѣданностъ. Крубинъ забѣлѣжаваше даже, че тя тича срѣщу опасността и ѣ прѣзира съ едно равнодушие, което само фатализмъта дава. Тамъ, гдѣто куршумитѣ се

читатели си да ѝ прочетатъ, за да видятъ сами, колко сполучливо г. Бъчваровъ развива Анкиния характеръ и какво нравствено учение се извлича на края отъ дълата история. Като съжалваме, че не можемъ да продължимъ повече, по причина на нѣмание мѣсто, сърадваме г. Бъчварова за книгата му.

Корреспонденция.

Г-и и Г-а Майоръ Перниклийски *София*, А. Матевска, П. Капрева, Т. П. Софянинева, Ил. Калевъ, Н. Максимовъ, Б. Майоръ Петрунова *Пловдив*. А. Ганева *Балчик*. А. Жейнова *Търново*. М. Цанева *Тръвна*. Получихме стойността на едногодишно течение на списанието заедно съ притурката.

Г-а Ю. Иванова *Шумен*, получихме 5 л., стойността на едногодишно течение на списанието. Притурка Ви се испроводихъ. — Г-а А. Н. Сжпарова *Разград*, получихме 2·50 л. стойността на притурка Ви се испроводихъ.

Извѣстие.

Понеже отъ 1-й ид. Септемврий списанието, споредъ писаното ни въ 8 брой, ще почне да се издава трижъ въ мѣсеца, то най-любезно молимъ всичкитѣ неплативши абонати да побързатъ съ вписаннето абонамента си до туй врѣме, защото, както и тѣ сами разбиратъ, Дирекцията едва може да си покрне разноскитѣ и трудоветѣ, които полага за подобряването на списанието, а не за нѣкаква си спекулативна цѣль.

ОБЯВЛЕНИЯ.

Книжевно извѣстие.

Който иска да си достави много полезнитѣ за женския полъ книги:

спива по земята и распилваха снѣгътъ на сребренъ прахъ. Вѣра се намѣрваше между посларитѣ, като имъ помагаше да дигатъ и прѣнасятъ раненитѣ.

Когато, слѣдъ паданнето на Плевенъ, проектътъ да минатъ Балкана да заобиколятъ турцитѣ и да ги нападнатъ задъ гърба, биде приетъ, Вѣра се присъедини къмъ колоната на генералъ Скобелева.

Прѣдидущия денъ солдатитѣ въоружени съ лопати бѣха работили да пробиятъ пътъ въ снѣга но той пакъ дохождаше до колѣни. Той бѣше толкова гъстъ, щото образуваше отъ двѣтъ страни на пътя бѣли стѣни. Но безъ да се гледа на това, безъ да се гледа на непреносимия студъ, рускитѣ съдати вървахъ напрѣдъ съ шегги и съ смѣхъ. За великата армия въ 1812 год. студъ два пѣти по-слабъ стигна да ѝ погуби.

Още рано сутринята Скобелевъ поздрави армията си съ слѣдующитѣ думи: «Поздравлявамъ, ви, дѣца, турцитѣ сѣ вече близо.»

I. Запазване здравето на женитѣ, помятие за менструацията, родилния периодъ и прочее.

II. Наставления за припазване отъ противогнилостното бабуване и родилния периодъ слѣдъ бабуването, нека се отнесе до прѣводачката и издателката имъ Н. Хр. Бъчварова, въ София.

Първата книга струва съ испращаннето 1·60 стот., а втората 65 ст.

Поржчи, не придружени съ стойността на книгитѣ, не се изпълняватъ, нито на писмата се отговаря.

Прѣведенъ е популяриий дѣтски

РОМАНЪ

Малкий Дрилю

отъ Джемса Гринвуда, прѣправенъ за дѣца

отъ А. Анненска

Споразумѣние за напечатване въ Дирекцията на «Женский Свѣтъ»

ЕКОНОМИЧЕСКИ САПУНЪ

НА

ХР. ИВ. РИЗО,

награденъ съ златенъ медалъ въ I-то Българско Земледѣлческо-Промышленно Изложение въ Пловдивъ.

Прѣдпочитайте винаги сапуна, който къмъ едната страна носи бюста на Н. Ц. В. Фердинанда I Български князь, а къмъ другата — надписа: сапунена фабрика, първо качество — Христо Ризо, Варна.

Генерале, ний ще се постараемъ! отговорихъ весело съдатитѣ.

Скоро пѣтътъ захвана да навала. По нѣкога коньетѣ затѣвахъ до шия. Съдатитѣ съ плъзгане се смичаха надолу, като на рускитѣ си «горки».

Огньтъ скоро се отвори и отъ двѣтъ страни, и, надвечеръ, Скобелевъ прѣвзе селото Имитли. Нощта раздѣли сражающитѣ се. Хиляди души налягахъ въ снѣга около селото. Честити бѣха тия, които легнаха край огньовитѣ на стражата. Много други заспахъ неѣ вечеръ, да се не пробудятъ вече.

Раненитѣ бѣха много и нѣмаше възможность да имъ се даде помощъ. Свѣрхчеловѣчески усилия полагаха да ги принесатъ въ амбуланситѣ и да имъ привържатъ ранитѣ, но бѣ невъзможно да прибератъ вепчки. Стотини останали безъ кръвъ, се тръкаляха навсѣкъдѣ изъ траповетѣ, въ гъстѣлацитѣ и полегка бидоха засипани съ снѣгъ. (Слѣдва)